Wat na het LVSV?

Of waarom het LVSV ook over langetermijnstrategie moet nadenken. Een polemiek.

Gastbijdrage van Gilles Verstraeten

Laat mij beginnen, waarde lezer, met een vraag: hoe belangrijk is de vrijheid voor u? In welke mate hunker je ernaar dat de ideeën die we in achterkamertjes en cafés week in week uit bespreken, verdedigen, bediscussiëren, ook effectief een impact hebben op de samenleving? Is het werk van het LVSV voor u een hobby, een leuk tijdverdrijf om de dode momenten tussen blok en zuip op te vullen, of toch net meer dan dat? Ik besef dat dit misschien overkomt als een perfide, zelfs agressieve vraag, maar ik wil toch dat ieder LVSV-lid zichzelf dwingt die vraag te stellen. En daar zijn goede redenen voor.

Volgend jaar bestaat LVSV Leuven 40 jaar. Twee jaar geleden bestond LVSV Gent al voor een volle 80 jaar, en bij uitbreiding het LVSV als concept en organisatie. Ik voel een soort warme gloed, als ik vaststel dat onze vereniging, waarschijnlijk de oudste vrijheidslievende studentenvereniging ter wereld, al zo lang bestaat, en ik voel een zekere trots dat ik mijn steentje bijdraag opdat deze vereniging in iedere studentenstad van Vlaanderen nog lang ons werk zal mogen voortzetten. Maar ik zit ook in mijn laatste jaar rechten. Hoewel er plannen zijn om na mijn opleiding nog een jaar verder te studeren, loopt mijn tijd bij het LVSV binnen afzienbare tijd ten einde. En zo word ik verplicht om me, net zoals zovele studenten van onze leeftijd, de volgende vraag te stellen: “En nu?”. Laat mij even teruggaan en mijn eigen antwoord geven op de vraag hierboven: voor mij zijn de ideeën die ik heb ontdekt en waardoor ik gevormd ben via het LVSV meer dan een hobby, een soort mentale spielerei waar ik na mijn studies zonder meer afscheid van kan nemen, of die ik te rusten kan leggen met de rest van mijn studententijd. Iets dat ik kan vergeten terwijl ik een job zoek en een leven probeer op te bouwen. Neen! Dit zijn ideeën waarvoor ik wil vechten, waarvoor ik me wil inzetten, een zaak die volgens mij het verdedigen waard is. Ook na mijn tijd bij het LVSV! Maar ik stel vast dat ik na mijn studies met mijn enthousiasme zo goed als nergens terecht kan. Althans niet in België.

De Open-VLD is alvast geen optie. Daar zijn ze klaarblijkelijk niet bepaald geïnteresseerd in ideeën. Men neemt er genoegen mee te blijven trappen ter plaatse in een intellectueel klimaat dat het liberalisme niet gunstig gezind is. Men kiest liever voor een discours waarbij de verdediging van de vrije markt of de liberale recepten zelfs amper nog gevoerd wordt, of ten hoogste halfhartig en in termen en gericht op doeleinden die door de sociaaldemocratie zijn bepaald. Een sterke verdediging van het liberalisme is vervangen door een steriel gewauwel over overheidsefficiëntie. Al te vaak heb ik gezien hoe ex-LVSV’ers gevaren zijn in de politiek. Het is geen mooi zicht. Om vooruit te raken geeft men zich over aan politiek

opportunisme, waarbij men de eens zo gekoesterde idealen vergeet, bij het grof vuil zet, voor politiek gewin en gespin. Voor kleine aanpassingen in de marge van het status quo. “Pragmatiek” heet dat beestje dan. Ik noem het gebrek aan ambitie. LDD deed een poging, maar delfde het onderspit. Het lijkt er sterk op dat deze partij geen toekomst heeft, en verslagen is door een gebrek aan geloofwaardig leiderschap, en coherentie van boodschap. Aan zij die eraan denken om voor de politiek te kiezen, vraag ik het volgende: wat denk je te bereiken? We leven in een particratie, met streng hiërarchisch functionerende partijen, en de partijtop is uw ideaal niet gunstig gezind. Ze willen gematigd zijn, een centrumpartij, die als voornaamste doel verkiezingen winnen heeft, om zo de kleinste realisaties met groot bombast te kunnen neerzetten. Denk je de partij van binnenuit te veranderen? Veel succes, velen voor u hebben het al geprobeerd, maar liepen stuk op het intellectueel klimaat en de partijstructuur. Je zult twee keuzes krijgen: plooien of breken.

Waar dan wel? Er moet een eerbare vermelding gemaakt worden van het *Murray Rothbard Instituut*. Een jonge organisatie, opgezet door ex-LVSV’ers en andere gemotiveerde libertariërs, met de bedoeling om ook na het LVSV, en op termijn voor een zo ruim mogelijk doelpubliek de ideeën van vrijheid toegankelijk te maken en levende te houden. Een potentiële ontmoetingsplaats voor klassiek-liberalen. Maar dat is maar één nog relatief kleine doch groeiende instelling, met beperkte mogelijkheden. En laat dit het fundamentele probleem zijn. Ondanks het feit dat het LVSV al zo lang bestaat, zijn we er niet in geslaagd om ons werk op een bevredigende manier na onze studies verder te zetten. Sommigen onder ons kozen er voor om carrières na te streven en een leven uit te bouwen, en hun politieke ideeën eerder op een passieve manier te beleven. Wat hun goed recht is. Sommigen kozen ervoor om hun kansen te wagen in de actieve politiek en via de VLD iets te veranderen. Wat ook hun goed recht is. Maar ik stel nu de vraag: hoeveel heeft dit werkelijk opgeleverd? We zijn er bezwaarlijk in geslaagd een steeds uitbreidende welvaartstaat tegen te houden. We zijn er niet in geslaagd te voorkomen dat de EU steeds meer een mogol wordt die gevestigde belangen beschermt. We zijn er niet in geslaagd om te voorkomen dat onze vrijheden steeds meer uitgehold worden. Maar de onderliggende wortel van dit probleem is kort gesteld deze: we zijn er niet in geslaagd om blijvend het intellectueel klimaat te beïnvloeden. Is dit een verwijt naar onze voorgangers? Nee, het LVSV heeft veel te danken aan hen, het zou ondankbaar zijn hen te verwijten. Het is op hun schouders dat we staan. Het is door hun toedoen dat het LVSV nog steeds een ijzersterke reputatie heeft in alle studentensteden in Vlaanderen en ver daarbuiten in het buitenland. Zij hebben het LVSV uitgebouwd en versterkt. Maar we hebben het volgende niet voldoende ingezien: het LVSV alleen zal noch Vlaanderen, noch België, laat staan Europa of de Wereld veranderen.

We staan nu op een keerpunt. Er komen ongetwijfeld nieuwe kansen voor radicale ideeën, want de orde die sinds de tweede wereldoorlog domineert davert op zijn grondvesten. In Amerika stellen we via de *Ron Paul Revolution* vast dat er iets beweegt, dat er iets loskomt bij de mensen, dat velen klaar zijn om de leugens of herhaaldelijke verbloemingen niet langer te slikken. Maar zij die denken dat dit het werk van één man of één organisatie is,

heeft het zwaar mis. Daar waar in de jaren ’50 de geïsoleerde intelligentsia van de *Libertarian Movement* in de V.S. nog in een huiskamer samen konden, letterlijk in het *FEE*-huis, is nu eerder een congreshal aangewezen. Er zijn duizenden activisten of *laymen* die blogs schrijven, boeken uitdelen, artikels verspreiden, campagne voeren. *The Institute for Humane Studies*, *The Atlas Foundation*, *Cato*, *The Ludwig von Mises Institute*, en talloze andere organisaties, ook op het niveau van de aparte *States*, vechten iedere dag voor de vrijheid, verspreiden informatie, overtuigen mensen, bieden seminaries en stages aan. Students for Liberty zorgt ervoor dat de studentenbeweging iedere dag nog groeit, en rekruteert iedere dag diegenen die morgen de strijd verder zetten. Wij hebben als LVSV ongeveer ons groeipotentieel qua aantal organisaties bereikt. Maar waarvoor rekruteren wij als de strijd op 25 gestaakt wordt bij gebrek aan instituties en organisaties, bij gebrek aan toekomst of visie voor onze beweging in België? Wat denken we te bereiken als PvdA-frontman Peter Mertens op een cruciaal moment duizenden boeken verkoopt met extreem-linkse propaganda, en wij er beteuterd naar staan te kijken?

Dit is een oproep aan alle leden van LVSV, in het bijzonder bestuursleden die hun verantwoordelijkheid reeds hebben genomen in de beweging. Het is aan onze generatie om wortel te schieten in het publieke debat. Het is aan onze generatie om de instituties op te bouwen om de strijd gestructureerd verder te zetten. Het is aan onze generatie om een omwenteling te bewerkstelligen, en het vuur brandende te houden, aan te steken misschien zelfs. Er zijn tientallen, zelfs honderden manieren om dit te doen. Maar stel uzelf de vraag: wat zal ik doen om mijn idealen te bewerkstelligen? Wat kunnen wij verder samen verwezenlijken? Ik durf te stellen: als we de moed en het doorzettingsvermogen tonen: veel meer dan we denken. Laat het debat losbarsten. De tijd is nu.

Gilles Verstraeten is actief bij het Liberaal Vlaams Studentenverbond in Leuven en zit ook in het bestuur van de European Students for Liberty. Hij schreef dit artikel in 2012 voor het lentenummer van Blauwdruk. Libera! kreeg toestemming om dit artikel te herpubliceren.